

DOSAR NR.

ROMANIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A VI-A CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR.729/2015

Ședința din camera de consiliu de la 16.02.2015

Instanța constituită din:

Președinte – Laura Nicoleta Bosie

Grefier – Larisa Florentina Cârtoajă

Pe rol se află soluționarea cauzei civile privind pe reclamanta
și pe pârâta

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 02.02.2015, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta sentință, când, instanța, pentru a da posibilitate părților să formuleze concluzii scrise și, respectiv, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat succesiv pronunțarea la datele de 09.02.2015 și 16.02.2015, hotărând următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 21.08.2014, reclamanta a chemat-o în judecată pe pârâta, pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se constate nulitatea notărilor adunării generale extraordinare a asociațiilor din data de 13.08.2014.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a arătat că hotărârile atacate încalcă prevederile art.129 alin.7 din Legea nr.31/1990, adoptându-se hotărâri asupra unor puncte de pe ordinea de zi care nu au fost publicate în conformitate cu art.117 și art.117¹ din Legea nr.31/1990. S-au încălcat prevederile art.117¹ alin.1 și 2 din Legea nr.31/1990 în ceea ce privește dreptul acționarilor de a solicita introducerea a noi puncte pe ordinea de zi, precum și prevederile alin.3, privind obligația de a da publicității ordinea de zi completată cu punctele solicitate de acționari, având în vedere și prevederile art.7 alin.1 lit.a și b și ale art.7 alin.4 din Regulamentul 6/2009 al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor, nefiind disponibilă ordinea de zi revizuită, completată cu punctele propuse de acționari ulterior convocării, cu îndeplinirea cerințelor prevăzute de lege și de actul constitutiv. Hotărârile au fost adoptate cu încălcarea dreptului de informare al acționarilor, conform art.294 alin.10 din Legea nr.297/2004, nefiind publicate documentele și/sau informațiile vizând problemele înscrise pe ordinea de zi pe website-ul propriu. Hotărârea nr.4 a fost adoptată cu încălcarea cvorumului de prezență de ¼ din numărul titularilor capitalului social. Hotărârile au fost adoptate cu abuz de majoritate prin fraudă la lege contrar prevederilor art.136¹ din Legea nr.31/1990.

A învederat reclamanta că deține un număr de acțiuni reprezentând în capitalul social al societății pârâte, precum și faptul că nu a participat la lucrările adunării.

În dezvoltarea motivelor de nelegalitate invocate, reclamanta a arătat că după publicarea convocării AGOA și AGEA în Monitorul Oficial, doi dintre acționarii acesteia, respectiv și au solicitat, în conformitate cu art.117¹ din Legea nr.31/1990, introducerea unor noi puncte pe ordinea de zi, prin adresa nr.4206/23.07.2014, însă conducerea societății a respins, fără temei legal, o parte din punctele pentru care reclamanta a cerut completarea ordinii de zi, deși textul de lege menționat nu conține nici o limitare a

neinstituindu-se cerințe speciale de către art.220 alin.1, astfel că este suficientă îndeplinirea cerințelor generale prevăzute de art.115 din Legea nr.31/1990 sau de actul constitutiv – dacă sunt mai stricte – referitoare la condițiile de cvorum și majoritate necesare pentru adoptarea hotărârilor adunării generale extraordinare, condiții îndeplinite în cauză în privința hotărârii nr.3.

Instanța reține totodată că aceste două hotărâri au fost criticate și din perspectiva lipsei justificării adoptării deciziei privind autorizarea consiliului de administrație de a majora capitalul social, susținându-se că o atare decizie nu este necesară din moment ce pe ordinea de zi s-a aflat ca punct distinct majorarea capitalului social. Instanța constată însă că pe calea prevăzută de art.132 din Legea nr.31/1990 hotărârea adunării generale poate fi cenzurată numai sub aspectul conformității acesteia cu dispozițiile legale și actul constitutiv, nu și cu privire la oportunitatea măsurilor adoptate, care ar semnifica o imixtiune nepermisă în activitatea societății. Or, critica reclamantei referitoare la lipsa justificării adoptării hotărârii nr.3 nu se circumscrie unei critici de nelegalitate a hotărârii adunării generale, ci unei critici de oportunitate, care nu poate fi analizată în cadrul acțiunii de față.

Argumentul reclamantei în sensul că prin această modificare a actului constitutiv s-a intenționat eludarea prevederilor art.115 din Legea nr.31/1990, precum și a prevederilor art.216 din același act normativ nu poate fi reținut, în condițiile în care autorizarea consiliului de administrație pentru efectuarea majorării de capital social reprezintă o operațiune expres prevăzută de art.220¹ din lege, o asemenea decizie fiind adoptată în mod valabil în cauză, cu respectarea condițiilor de cvorum și de majoritate prevăzute de actul constitutiv, astfel cum s-a reținut anterior, numai autorizarea consiliului de administrație cu privire la restrângerea sau ridicarea dreptului de preferință (hotărârea nr.4) fiind adoptată nelegal.

De asemenea, instanța constată că stabilirea, prin hotărârea nr.3, a competențelor consiliului de administrație în privința condițiilor în care se va efectua majorarea de capital social cu votul majorității membrilor consiliului de administrație este conformă cu prevederile art.153²⁰ din Legea nr.31/1990 referitoare la condițiile de cvorum și de majoritate pentru luarea deciziilor de către consiliu, iar reclamanta nu a invocat în cauză motive de nelegalitate a acestei hotărâri prin prisma prevederilor din actul constitutiv. Pe de altă parte, având în vedere că printre atribuțiile consiliului de administrație se află și implementarea hotărârilor adunării generale a acționarilor societății, iar efectuarea operațiunii de majorare a capitalului social de către consiliul de administrație este permisă de lege, în condițiile art.220¹, numai pentru competența privind restrângerea sau ridicarea dreptului de preferință existând o prevedere specială, rezultă că în privința modalității și a condițiilor efective de derulare a operațiunii de majorare a capitalului social atribuțiile revin consiliului de administrație, astfel cum s-a prevăzut în cuprinsul hotărârii nr.3. Față de prevederile art.216 din Legea nr.31/1990, care reglementează dreptul de preferință al acționarilor existenți la subscrierea noilor acțiuni, precum și procedura de urmat pentru exercitarea acestui drept, susținerile reclamantei conform cărora acționarii minoritari sunt excluși de la operațiunea de majorare de capital social ori că prin formularea hotărârii nr.3 se conferă implicit consiliului de administrație competența de a restrânge sau de a ridica dreptul preferință al acționarilor existenți, nu sunt întemeiate, avându-se în vedere și lipsirea de efecte a hotărârii nr.4, pentru care s-a reținut anterior încălcarea cerințelor legale pentru adoptarea sa valabilă.

În ceea ce privește hotărârea nr.5, instanța reține că nici o prevedere legală nu interzice constituirea de către societate a unei alte societăți, inclusiv prin aportarea unui bun la capitalul social al noii societăți, societatea putând dispune în mod liber de patrimoniul său, sub rezerva legalității deciziilor luate în acest sens. Reclamanta nu a invocat însă în cauză încălcarea vreunei prevederi legale la adoptarea acestei hotărâri, singura afirmație fiind în sensul eludării dispozițiilor legale

privind divizarea parțială. Acest argument nu poate fi însă reținut, cele două operațiuni – constituirea unei societăți comerciale și divizarea – fiind operațiuni distincte, cu consecințe diferite, în cazul divizării fiind pusă în discuție și transmiterea elementelor de pasiv. De altfel, valoarea bunului aportat la constituirea noii societăți se va reflecta în cota de participare a societății părâte la capitalul social al noii societăți. Alegerea privind calea de urmat pentru realizarea obiectului de activitate al societății, precum și fundamentele luării unei astfel de decizii, nu pot fi supuse analizei instanței de judecată, pentru că s-ar crea posibilitatea efectuării unui control de oportunitate asupra deciziei votate în adunarea generală, ceea ce, astfel cum s-a reținut și anterior, nu este permis, față de textul art.132 din Legea nr.31/1990. Prin urmare, acționarii societății nu pot invoca, în scopul de a obține invalidarea unei hotărâri a adunării generale, lipsa unui „business plan” care să susțină luarea deciziilor, nici o dispoziție legală neprevăzând, pentru adoptarea valabilă a hotărârii, obligativitatea motivării rezoluțiilor luate, inclusiv din perspectiva susținerii acestora de consiliul de administrație prin note de fundamentare ori alte acte menite a justifica necesitatea unei măsuri.

În ceea ce privește motivul de nulitate referitor la încălcarea dreptului la informare, instanța reține că acest drept, care nu are o reglementare generală în cuprinsul Legii nr.31/1990, permite accesul acționarilor la informațiile cuprinse în documentele care vor fi prezentate în adunarea generală, contribuind astfel la o informare completă, promptă și adecvată cu privire la situația economică, financiară și juridică a societății. Unul dintre mijloacele de realizare a acestui drept este punerea la dispoziția acționarilor a materialelor informative la sediul societății de la data convocării.

Prin cererea de chemare în judecată s-a invocat faptul că, potrivit convocatorului publicat în Monitorul Oficial nr. 3-a precizat că materialele informative vor fi puse la dispoziția acționarilor începând cu data de susținându-se că termenul pentru care acestea a fost puse la dispoziția acționarilor este de numai două zile. Instanța constată totodată că reclamanta a redat textul art.243 alin.10 din Legea nr.297/2004 privind piața de capital, conform căruia „cu cel puțin 30 de zile înainte de data adunării generale a acționarilor, societatea va pune la dispoziția acționarilor documentele sau informațiile vizând problemele înscrise pe ordinea de zi, pe website-ul propriu”, motivele expuse pentru încălcarea acestei dispoziții legale referindu-se la nerespectarea termenului de 30 zile față de mențiunile din convocator. Această susținere se întemeiază în mod evident pe o eroare, în condițiile în care potrivit convocatorului s-a prevăzut că materialele informative sunt puse la dispoziția acționarilor la sediul societății, acestea putând fi comunicate la cerere și prin fax sau prin poștă începând cu data de deci cu mai mult de 30 de zile înaintea adunării, care a avut loc la data de

Totodată, în măsura în care s-ar considera că dispozițiile art.243 alin.10 din Legea nr.297/2004 sunt aplicabile și societăților ale căror acțiuni sunt tranzacționate în cadrul unui sistem alternativ de tranzacționare (precum societatea părată), și nu doar societăților emittente de acțiuni tranzacționate pe piețele reglementate, instanța constată că textul legal instituie în sarcina societății obligația de punere la dispoziția acționarilor a materialelor informative pe website-ul propriu, acesta fiind conținutul obligației stabilite de text. În speță, nu se invocă însă neîndeplinirea de către societate a obligației de a publica documentele sau informațiile vizând problemele înscrise pe ordinea de zi pe website-ul propriu, ci aspecte care țin de lipsa unor informații complete, care să justifice punctele supuse dezbaterii pe ordinea de zi, inclusiv inexistența unor documente în acest sens.

Astfel, instanța constată că, în legătură dreptul la informare, reclamanta a invocat că nu s-au pus la dispoziția acționarilor informații privind oportunitatea,

necesitatea și eficiența operațiunii de emiteri de obligațiuni și nici informațiile necesare privind condițiile concrete de emiteri a obligațiilor.

Instanța reține însă că acționarii nu se pot prevala de lipsa unor asemenea informații invocând dreptul la informare, în condițiile în care nici o prevedere legală nu fixează o atare obligație – de a fi prezentate materiale informative privind oportunitatea și necesitatea adoptării unei hotărâri – în sarcina societății, fiecare acționar fiind liber a-și exprima un vot negativ în condițiile în care apreciază că o anume operațiune nu este conformă interesului societății, în baza materialelor și documentelor pentru care legea prevede obligația de a fi emise/ținute de către societate, precum situațiile financiare, rapoartele administratorilor, raportatele cenzorilor. În ceea ce privește condițiile de emiteri a obligațiilor, instanța constată că procedura a fost detaliată în cuprinsul hotărârii nr.2, inclusiv prin prisma atribuțiilor consiliului de administrație de a aduce la îndeplinire decizia de emiteri a obligațiilor. Ca atare, cât timp decizia de emiteri a obligațiilor a fost luată de către adunarea generală extraordinară conform art.114 lit.1 din Legea nr.31/1990, decizia nu poate fi lovită de nulitate în considerarea faptului că în cuprinsul hotărârii nu sunt prevăzute toate elementele de detaliu ale operațiunii privind emisiunea de obligațiuni. Procedura concretă de emiteri a obligațiilor va urma prevederile legale sau, dacă este cazul, statutare, hotărârea fiind adusă la îndeplinire de consiliul de administrație în baza atribuțiilor conferite de art.142 lit.e din Legea nr.31/1990.

De asemenea, lipsa unor note de fundamentare pentru luarea deciziilor de către adunarea generală nu afectează legalitatea hotărârii, după cum s-a reținut și anterior, acționarii având posibilitatea să dezbată în cadrul ședinței inclusiv aspectele vizând oportunitatea acestor decizii. Pentru a se invoca cu succes încălcarea dreptului de la informare, acționarul lezat trebuie să-și motiveze susținerea pe una dintre dispozițiile legale care reglementează modalitățile de exercitare a acestui drept, cu privire la – fără ca enumerarea să fie exhaustivă – cerințele de publicare a convocatorului cuprinzând ordinea de zi (art.117), lipsa punerii la dispoziție a situațiilor financiare, a raportului anual al consiliului de administrație (art.117²), a raportului cenzorilor sau al auditorilor financiari (art.184), respectiv a documentelor prevăzute în mod expres de lege ca intrând în conținutul dreptului la informare. Cu alte cuvinte, este necesar a se invoca nerespectarea unei prevederi legale care să stabilească în sarcina societății o obligație corelativă dreptului la informare a acționarilor, motive precum cele invocate în cauză, referitoare la prezentarea unor materiale informative succinte ori lipsa unor materiale de fundamentare a deciziilor, nefiind apte să atragă sancțiunea nulității hotărârii adunării generale, care poate fi constatată numai dacă hotărârea este contrară prevederilor legale sau actului constitutiv.

În ceea ce privește motivele referitoare la fraudarea legii și abuzul de majoritate, argumentate și prin intermediul dispozițiilor art.136¹ din Legea nr.31/1990, instanța constată că acestea nu sunt întemeliate.

Astfel, pentru a exista fraudă la lege, este necesară existența unei cauze ilicite a actului juridic, dedusă din încheierea actului numai în scopul de a eluda aplicarea unei norme legale imperative, astfel cum prevede art.1237 din Codul civil, aplicabil pentru identitate de rațiune și în cazul hotărârilor adunării generale a acționarilor, chiar dacă acestea nu au natura juridică a unui contract.

Or, în afară de susținerea de ordin speculativ potrivit căreia prin hotărârile adoptate s-a realizat o preluare ostilă a societății de către un grup de interese, reclamanta nu a indicat modalitatea în care adoptarea hotărârilor în cauză a constituit un mijloc pentru eludarea unor norme legale imperative, nerezultând din probele administrate nici împrejurarea că adoptarea hotărârilor a avut drept unic scop eludarea unor asemenea norme. Faptul că în opinia reclamantei nu sunt justificate operațiunile de majorare de capital social și de creditare a societății, concluzie dedusă din externalizarea proiectului imobiliar, nu se încadrează în noțiunea de

cauză ilicită, care presupune contrarietatea cu legea și cu ordinea publică (art.1236 alin.2 din Codul civil). Lipsa de fundamentare și lipsa unui scop economic, în opinia reclamantei, pentru deciziile luate nu se confundă cu cauza ilicită ori cu lipsa cauzei, în realitate societatea reclamantă fiind nemulțumită de deciziile luate în cadrul adunării, fără a proba însă, în argumentarea acestor motive de nulitate, că societatea ar fi dispus, și în lipsa măsurilor luate de adunarea generală întrunită în ședința din 13.08.2014, de fondurile necesare dezvoltării proiectului imobiliar în discuție. Scopul ilicit ori contrarietatea cu interesul societar al deciziilor luate nu pot fi deduse din adoptarea deciziei privind constituirea unei alte societăți, o asemenea operațiune nefiind interzisă de lege și nici din luarea deciziilor privind majorarea capitalului social ori emiterea de obligațiuni, în condițiile legii, având în vedere lipsa oricăror probe care să ateste „caracterul ruinător” al hotărârilor adoptate.

Instanța reține totodată că atât existența unei cauze valabile a actului juridic, cât și buna-credință, se prezumă, conform art.1239 alin.2 și art.14 alin.2 din Codul civil, simpla susținere în sens contrar nefiind suficientă pentru răsturnarea celor două prezumții. Instanța mai reține, din perspectiva abuzului de majoritate, că reclamanta nu a arătat modalitatea în care hotărârile adoptate în adunarea generală din 13.08.2014 îi afectează exclusiv pe acționarii minoritari. Dimpotrivă, instanța constată că măsurile adoptate, în raport de obiectul lor, îi vizează pe toți acționarii, indiferent de participația deținută de aceștia la capitalul social, fără a favoriza direct ori indirect anumite categorii de acționari. În privința majorării de capital social, fixarea unei rate de subscriere pentru acționarii existenți este aplicabilă tuturor acționarilor, iar reclamanta nu a probat că prin stabilirea respectivei rate de subscriere sunt vătămate exclusiv interesele sale, nu și a celorlalți acționari, pentru a se considera că hotărârea luată cu votul acționarilor majoritari are drept scop lezarea drepturilor sale, conform art.136¹ din Legea nr.31/1990.

De asemenea, având în vedere noțiunea de „abuz de drept”, astfel cum este reglementată de Codul civil în art.15, pentru a exista abuz de majoritate este necesar ca dreptul de vot să fie exercitat de către acționarii majoritari în scopul de a-i vătăma sau păgubi pe acționarii minoritari ori ca acest drept să fie exercitat în mod excesiv sau nerezonabil, contrar bunei-credințe. În speță însă, prin prisma argumentelor reclamantei, ar fi afectați toți acționarii, inclusiv cei majoritari, iar în ceea ce privește interesul societar, astfel cum s-a reținut și anterior, nu s-a probat că societatea pârâtă dispunea, la momentul adoptării hotărârilor contestate, de resursele necesare pentru realizarea obiectului său de activitate, pentru a se considera că hotărârile adoptate încalcă interesele legitime ale societății. În acest sens, se poate constata că datele financiare ale societății confirmă pierderile financiare ale acesteia, ceea ce semnifică lipsa disponibilităților bănești pentru realizarea proiectului investițional. Ca atare, nu pot fi primite nici susținerile reclamantei în sensul că prin înființarea noii societăți s-a urmărit transferul lichidităților către aceasta, reținându-se și că societatea înființată este deținută de către societatea pârâtă, astfel că profiturile vor reveni acesteia din urmă și nu acționarilor majoritari ori unor persoane străine de societate. Noua societate nu este controlată de acționarii majoritari, care nu dețin părți sociale la aceasta, ci, astfel cum rezultă din hotărârea consiliului de administrație al societatea

are ca asociat unic societatea pârâtă.

Faptul că un grup de societăți a acționat în mod concertat prin exercitarea dreptului de vot în adunarea generală în vederea susținerii unei politici comune de acțiune nu este contrară în sine prevederilor legale, reținându-se și că acordul menționat de către reclamantă, raportat către Comisia Națională de Valori Mobiliare în cursul anului 2011 (conform înscrisurilor depuse la filele 28-31 din vol.V) se referă la

Instanța reține totodată că majorările de capital social, înstrăinarea de active și constituirea unei alte societăți, deși pot constitui manifestări ale abuzului de

majoritate, simpla efectuare a acestor operațiuni nu este suficientă, fiind necesară și îndeplinirea cerințelor prevăzute de art.15 din Codul civil, inclusiv prin încălcarea obligațiilor impuse acționarilor de către art.136¹ din Legea nr.31/1990. Or, conform hotărârii nr.5 imobilul pe care urmează a se realiza investiția imobiliară a societății va constitui aport la capitalul social al societății astfel înființate în scopul dezvoltării aceluiași proiect, societate la care societatea pârâtă va deține acțiuni/părți sociale în raport de valoarea bunului. În ceea ce privește majorarea de capital social, instanța nu este abilitată a verifica dacă există cauze întemeiate pentru efectuarea unei asemenea operațiuni, susținute de planuri de afaceri sau de proiecte de fezabilitate, controlul deciziilor de afaceri neintrând sub incidența dispozițiilor art.132 din Legea nr.31/1990. Referitor la vădita intenție a acționarilor majoritari de a obține avantaje în dauna acționarilor minoritari, prin controlul managerial al societății nou constituite, aceasta se reduce la simpla afirmație a reclamantei, fără a se învedera care ar fi metodele concrete de prin care lichiditățile firmei ar fi scoase din patrimoniul acesteia, pentru a fi folosite în interesul exclusiv al acționarilor majoritari.

Nici invocarea dispozițiilor art.210 din Legea nr.297/2004 privind piața de capital nu sunt incidente în cauză, cât timp din probatoriul administrat nu rezultă că acționarii ce și-au exercitat dreptul de vot în adunarea generală s-au folosit în mod abuziv de poziția deținută prin recurgerea la fapte neloiale sau frauduloase, care au ca obiect sau ca efect lezarea drepturilor privind valorile mobiliare și a altor instrumente financiare deținute, precum și prejudicierea deținătorilor acestora. În lipsa elementelor care să ateste săvârșirea de fapte neloiale sau frauduloase, interdicția vizată de text nu poate constitui un motiv de nulitate a hotărârilor adunărilor generale extraordinare din 13.08.2014.

În privința excluderii societății reclamante de la exercitarea dreptului de vot în adunarea generală, instanța constată că această afirmație este lipsită de suport probator. Faptul că reclamanta, prin reprezentantul său, a prezumat că lipsa cvorumului pentru adunarea generală ordinară fixată la ora 11,30 va atrage și lipsa cvorumului pentru adunarea generală extraordinară stabilită pentru ora 12,30 nu poate avea semnificația încălcării dreptului la vot, consfințit de art.120 din Legea nr.31/1990. Reclamanta nu a probat că a fost prezentă la locul ținerii adunării la ora menționată în convocare și că a fost împiedicată să-și exprime votul, astfel că și acest motiv de nulitate este nefondat.

Referitor la incidența în cauză a prevederilor art.128 alin.2 din Legea nr.31/1990, instanța reține că potrivit acestui text legal, orice convenție prin care acționarul se obligă a exercita dreptul de vot în conformitate cu instrucțiunile date sau propunerile formulate de societate sau de persoanele cu atribuții de reprezentare este nulă. În speță însă nu s-a probat existența unei asemenea convenții, prin care acționarii ce și-au exercitat dreptul de vot în adunarea generală din 13.08.2014 să se fi obligat să voteze într-un anume fel, în baza instrucțiunilor primite sau a propunerilor formulate în acest sens de societate sau de persoanele cu atribuții de reprezentare. Textul de lege are ca scop asigurarea exercitării libere a dreptului de vot, urmărind să prevină alterarea voinței sociale din cauza influențelor exercitate de către persoanele cu atribuții de reprezentare din cadrul societății, fără a avea în vedere simpla exercitare a dreptului de vot în vederea susținerii unei politici comune privind activitatea societății. Pentru a fi incidentă ipoteza vizată de textul legal, este necesar să existe în mod efectiv o convenție prin care acționarul să se oblige a vota într-o anume modalitate în legătură cu problemele aflate pe ordinea de zi, iar această modalitate de vot să fie determinată de instrucțiunile sau propunerile formulate de societate sau de reprezentanții săi. Aceste cerințe nu sunt întrunite în cauză, acțiunea concertată la care se referă reclamanta neîndeplinind condițiile existenței unei convenții prohibite de art.128 alin.2 din Legea nr.31/1990.

Cu referire la dispozițiile art.224 alin.4 din Legea nr.297/2004, instanța reține că această dispoziție legală este inclusă în Capitolul al V-lea din Titlu VI al legii,

Sintetizând cele expuse, instanța constată că motivele de nulitate invocate de către reclamantă sunt întemeiate în parte, cu privire la art.2 alin.1 și alin.3 din hotărârea nr.1 și hotărârea nr.4 din hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor societății pârâte din data de 13.08.2014, nulitatea fiind parțială, având în vedere că hotărârile adoptate nu sunt interdependente, putând produce efecte și separat.

Pentru aceste considerente, instanța va admite în parte cererea de chemare în judecată, va constată nulitatea absolută parțială a hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor societății pârâte din data de 13.08.2014, în ceea ce privește art.2 alin.1 și alin.3 din hotărârea nr.1 și hotărârea nr.4.

Instanța constată că excepția lipsei de interes, invocată de către pârâtă, este neîntemeiată, având în vedere că acțiunea în anulare reglementată de dispozițiile art.132 din Legea nr.31/1990, atunci când este promovată de un acționar, are caracterul unei acțiuni sociale, ea exercitându-se exclusiv în folos social, și nu pentru valorificarea unui interes personal, chiar dacă implicit are și consecințe de această natură. Dispozițiile art.132 din Legea nr.31/1990 reglementează o acțiune ce intră în categoria *acțiunilor sociale ut singuli*, pentru care este suficient ca legea să confere persoanei care formulează cererea calitate procesuală activă, interesul fiind prezumat, precum și legitim. Orice acționar care îndeplinește cerințele prevăzute de lege pentru a-și justifica legitimarea procesuală activă are și interes, acesta constând, așa cum s-a arătat, în ocrotirea interesului societății, prin adoptarea unei hotărâri valabile, chiar dacă, de exemplu, anumite puncte de pe ordinea de zi au fost propuse de către acționarul reclamant și au fost adoptate în cadrul adunării. Susținerile pârâtei în sensul că acțiunea în nulitate promovată în cazul de față este lipsită de folos practic, deoarece situația hotărârilor adoptate va fi neschimbată, nu poate fi primit, consecințele nulității constând în desființarea actului, deci lipsirea de efecte a actului declarat nul. Prin urmare, excepția lipsei de interes va fi respinsă ca neîntemeiată, celelalte susțineri din cadrul motivelor expuse în susținerea acestei excepții – referitoare la abuzul de minoritate și la caracterul șicanator al conduitei reclamantei – nu prezintă relevanță sub aspectul excepției analizate, față de cele expuse anterior.

În privința cererii formulate de către reclamantă în ședința publică din 02.02.2015, prin care s-a arătat că se invocă pe cale de excepție nulitatea hotărârilor adunării generale din 13.08.2014 pentru neîndeplinirea cerinței de publicitate a convocării prevăzute de art.117 alin.3 din Legea nr.31/1990, în sensul de a se lua act că se invocă nulitatea hotărârii AGA și prin prisma nepublicării într-un ziar de largă răspândire a convocatorului, instanța va respinge această cerere ca inadmisibilă. În acest sens, se constată că reclamanta a invocat în realitate un nou motiv de nulitate a hotărârilor adunării generale, fără respectarea dispozițiilor art.204 alin.1 C.pr.civ. Nulitatea hotărârii adunării generale nu reprezintă o excepție procesuală, după cum rezultă cu evidență din definiția dată acestei noțiuni de art.245 C.pr.civ., pentru a putea fi invocată în condițiile art.390 C.pr.civ., în orice stadiu al judecății, până la deschiderea dezbaterilor în fond. Nulitatea unui act juridic poate fi invocată într-adevăr pe cale de excepție, conform art.1247 alin.2 din Codul civil, iar dacă este absolută poate fi invocat oricând, potrivit art.1249 alin.1 din același Cod, numai că noțiunea de „excepție” utilizată de Codul civil nu trebuie confundată cu excepția procesuală; noțiunea de „excepție” în accepțiunea art.1247 alin.2 din Codul civil vizează apărările de fond, ce pot fi opuse adversarului din proces care-și întemeiază cererea pe existența unui act juridic. Totodată, faptul că nulitatea absolută poate fi invocată oricând reprezintă un aspect legat de regimul juridic al nulității absolute prin prisma prescripției dreptului la acțiune, fără ca textul art.1249 alin.1 din Codul civil să poată fi interpretat în sensul că nulitatea de drept material poate fi invocată oricând pe parcursul procesului, cu nerespectarea regulilor de procedură referitoare la fixarea cadrului procesual de către reclamant cu privire la obiect și cauză prin

cererea de chemare în judecată sau printr-o cerere ulterioară, formulată în scris și cu respectarea celorlalte cerințe impuse de art.204 C.pr.civ.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, având în vedere culpa procesuală comună a părților, conform soluției de admitere în parte a cererii de chemare în judecată, în baza art.453 alin.2 C.pr.civ., instanța va dispune obligarea pârâtei la plata către reclamantă a sumei de _____, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând: _____ taxa judiciară de timbru și _____ - parte din onorariul de avocat achitat în baza înscrisurilor depuse la filele 90-91 din vol.VII.

În temeiul art.132 alin.10 din Legea nr.31/1990, prezenta hotărâre va fi menționată în în registrul comerțului și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a la data rămânerii definitive.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite excepția inadmisibilității cererii completatoare formulată de reclamantă în ședința din 02.02.2015.

Respinge excepția lipsei de interes ca neîntemeiată.

Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta _____ înregistrată în registrul comerțului _____ cu sediul în _____ și _____ în contradictoriu cu pârâta _____ înregistrată în registrul comerțului sub nr. _____, având _____ cu sediul în _____ și sediul procesual ales în _____.

Constată nulitatea absolută parțială a hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor societății pârâte din data de 13.08.2014, în ceea ce privește art.2 alin.1 și alin.3 din hotărârea nr.1 și hotărârea nr.4.

Respinge ca inadmisibilă cererea completatoare formulată de reclamantă în ședința din 02.02.2015.

Prezenta hotărâre se menționează în registrul comerțului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a la data rămânerii definitive.

Obligă pârâta la plata către reclamantă a sumei de _____ cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare; apelul se depune la Tribunalul București – Secția a VI-a Civilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 16.02.2015.

PREȘEDINTE,
Laura Nicoleta Bosie

GREFIER,
Larisa Florentina Cârtoajă

